

(Ἡ Ἑλένη στήριζεται ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ σαρώθρου, ὃ δὲ Παναγῆς τὴν λαμβάνει ἐκ τῆς ἐτέρας χειρὸς καὶ χωλαίνουνσι κωμικῶς).

ΕΛΕΝΗ. Ἀμὴ βέβαια! δίκιο ἔχεις: ἔτσι εἶναι εὐκολότερα. Καὶ δὲν μοῦ λές; μὲ τὸ δεξιὸν ἢ μὲ τὸ ἀριστερὸ νὰ κουτσαίνω;

ΠΑΝΑΓ. Νὰ σοῦ εἰπῶ· ἂν μπορῆς νὰ κουτσαίνης καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἶναι περὶ ἀριστοκρατικόν.

(Ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμφανίζονται ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας ὁ Πέτρος, καὶ ὁ Παῦλος χωλαίων. Βλέποντες τοὺς ὑπηρέτας, ἵστανται παρὰ τὴν θύραν ἐκκληκτοί).

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

* ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΖΩΗ *

ΟΙ ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΠΙΣΚΕΨΙΣ ἐφώναξεν ἐξαίφνης ὁ ἀρχινοσοκόμος, καὶ ὁ σκοπὸς ναύτης, οὔτε περιεπάτει ἐπάνω κάτω εἰς τὸν πλακοστρωμένον διάδρομον ἤρπασεν ἀποτόμως τὸ χονδρόν σχοινίον τῆς γλωσσίδος, καὶ ἐσήμανεν δύο τρεῖς ἡχηροὺς κωδωνισμούς, οἱ ὅποιοι διεσάραξαν μὲ τὸν παλμώδη ἦχον των τὴν σκιερὰν σιωπὴν τῶν ὑψηλῶν θόλων καὶ τῶν μεγάλων μελαγχολικῶν αἰθουσῶν.

Ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἠνοιχθή καὶ ὁ ἀρχίατρος — γέρον ναυτικός μὲ λευκὰς παραγναθίδας — ἐξῆλθε παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων βαθυφύρων, καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν ἀριστερὰν αἶθουσαν, ὅπου ὁ θαλαμάρχης εἰσπορᾷ μὲ τὴν λινὴν κατὰλευκον ἐμπροσθὲλκον του, ἔφερεν ἀκίνητος τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πιλίκιου του καὶ ἐφώναξε δυνατὰ «προσοχή».

Οἱ ἄρρωστοι ναῦται — ὅσοι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ μείνωσιν ὀρθοί — ἐστάθησαν σιωπηλοὶ εἰς προσοχὴν πλησίον τῆς κλίνης των.

— Εὐσεβάστως ἀναφέρω κύριε διευθυντά, ἀπήγγειλε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ θαλαμάρχου μὲ μονότονον ἦχον, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ θαλάμου ἀνέρχεται εἰς δώδεκα».

Οἱ εἰσερχόμενοι ἀντεχειρέτησαν τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν καὶ τὰ βήματά των ἀντήχουν ὑπόκωφα εἰς τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης ὅπου ἔμενεν ἀκόμη ἡ ὑγρασία τῆς πρωϊνῆς πλύσεως.

Ἡ ἐπίσκεψις ἤρχισεν.

* *

Ἦτο μία μεγάλη μελαγχολικὴ αἶθουσα, μὲ ὑψηλὴν ὀροφὴν καὶ πολλὰ κύκλω παράθυρα,

βλέποντα πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ἀπροσίτους ὑπώρεικας τῶν βουνῶν τῆς Σαλαμίνας.

Εἴκοσι ἕως εἰκοσιπέντε ἀπλυσταταὶ σιδηραὶ κλῖναι, μὲ χονδρὰ ναυτικὰ σκεπάσματα, παρετάσσοντο εἰς σειρὰς κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, μία δὲ μεγάλη θερμάστρα εἰς τὸ μέσον, ἐξέτεινε πρὸς τὴν ὀροφὴν τὸν μαῦρον ἐσκωριασμένον τῆς λαϊμόν, ὅστις καμπτόμενος, ἐξήρχετο ἀπὸ ἐνὸς παραθύρου, διατρυπῶν τὸ μετὰλλινόν του ἔλασμα.

Μακρὰν διὰ τῶν παραθύρων, ἡ θάλασσα διεφαίνετο ὁροσερὰ, καταγάλανος, μέχρι τοῦ πέρατος, ὅπου τὴν ἐφαρττον τὸ χλοερὸν νησίδιον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ τὰ πευκόφυτα βουνὰ τοῦ Αἰγάλεω.

Τὰ μεγάλα μελανά πολεμικά, μὲ τὰ μελανά πυροβολεῖα καὶ τὰ στρογγύλα θωράκια, ἐπεκάθητο βαρέα τῶν ὑδάτων, σοβαρὰ καὶ ἐπιβλητικὰ, ὡς βράχοι ἀκίνητοι, ἀναπαυόμενοι ἐπὶ ἀκλονήτων ριζῶν.

Εἰς τὴν δεξαμενὴν ἓν μέγα ἐμπορικὸν ἀτμόπλοιον τὸ ὅποιον ἐκαθριζέτο πρὸ ἡμερῶν, ἐξέπεμπε πυκνὰς τολύπας μελανοῦ καπνοῦ, ἐτοιμαζόμενον πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ἀδιάκοπος ἐφθανε ὁ ρυθμικὸς κρότος τῶν συνεργειῶν ὁ κρότος τοῦ σιδηροῦ ἐπάνω εἰς τὸν σιδηρὸν καὶ ἐκλόνιζε τὸν ἀέρα ὁ βαρὺς ἦχος τοῦ ὀρειχάλκου τῶν μεγάλων λεβήτων καὶ τῶν βαρέων σιδηρῶν σφυρῶν.

Μεθ' ὅλα ἐν τούτοις τὰ πολλὰ παράθυρα, μεθ' ὅλον τὸ γλυκὺ φῶς, καὶ τὰ χρυσὰ τετράγωνα, τὰ ὑπεῖα ὁ λαμπρὸς ἐαρινὸς ἥλιος ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ τῶν καστάνων κλινοσκεπασμάτων, μεθ' ὅλην τὴν χαρὰν καὶ τὰ μεδιόματα, τὰ ὅποια ἤρχοντο ἐξῶθεν, κάτι τὸ σκιερὸν, καὶ μελαγχολικόν, εἶδος σκυθρωπῆς κατηφείας κατῆρχετο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, καὶ τὰ βήματα τῆς συνοδείας ἥτις κατῆρχετο βραδέως ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην, ἀντήχουν κατὰ διαλείμματα πένθιμα, ὑπόκωφα εἰς τῶν ἀμαυρῶν τοίχων τὴν σκυθρωπὴν ἠχώ. Δὲν ἤξεύρω εἰς ἡ ἰδέα, εἰς ὁ τόπος, εἰς ἡ σκέψις ἢ ἐξαφνικὴ ὅτι πολλοὶ ἴσως εἰς τὰς σιδηρὰς αὐτὰς ἀφώνους κλῖνας θὰ εἶχον ἀφήσῃ τὸν τελευταῖον των στεναγμὸν, ὅτι πολλῶν ἡ πένθιμος ἠχώ αὐτῆς τῆς αἰθούσης θὰ εἶχεν ἀποδώσει τὸν βόγγον τῆς ἀγωνίας, ἐγέμισαν τὴν ψυχὴν μου μὲ ἀόριστα συναισθήματα ἀθυμίας καὶ σιᾶς.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μέχρι τοῦδε εἶχα συνειθίσει τοὺς αὐτὰς μαρ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πλοίων, ζωηροὺς, γελαστοὺς, μὲ βοσκοκικὰ ἡλιοκατὰ χρώματα καὶ ἐντόνους μῦς, ἐνῶ τώρα εἶχα ἐμπρὸς μου μίαν γραμμὴν ἀνθρώπων καχεκτικῶν, χλωμῶν, ἀτόνων, ἀξυρίστων, μὲ βλέμματα ἀλαμπῆ, μὲ ἐνδυμασίαν νοσοκομείου καὶ λεukoὺς σκούρους, ἀμέμπτους ἴσως ὡς ἀσθενεῖς, πᾶν ἄλλο ὅμως ἢ αὐτὰς.

Μνημείον Βετόβεν

Ποῦ ἔξω ἡ βαθυγάλανος ναυτική μπελλα-
μάννα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σχεδιογραφοῦνται εὐτορ-
νώτερα τὰ πλατέα στήθη καὶ οἱ ἰσχυροὶ μῦς,
ποῦ τὰ κατάλευκα καλοσιδερωμένα κολλαρίνια
μὲ τὰ κυκλᾷ ἐπινώτια, αἱ ζῶηραὶ μελαγχροί-
ναι φυσιογνωμίαι καὶ οἱ τράχηλοι οἱ ὑπερήφα-
νοι, καὶ οἱ βραχίονες οἱ ἔχοντες τὰς διαστά-
σεις καὶ τὴν ἀθρότητα κοπάνων σιδηρῶν.

* *

* Ἡ ἐπίσκεψις ἐν τοσοῦτῳ ἐξηκολούθει.

Ὁ ἀρχίατρος ἔλεγεν ἕνα ἐνθαρρυντικὸν λό-
γον εἰς τὸν μὲν, μίαν εὐμενῇ φράσιν εἰς τὸν
ἄλλον, ἐξήταζε τὰ φάρμακα καὶ μετέβαινε εἰς
τὴν περρακλειμένην κλινὴν.

Πρὸ ἑνός ἐν τούτοις ἀσθενοῦς ἐστάθη περι-
σσότερον, καὶ ἐγὼ ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς αὐ-
τῆς εἶχα μείνῃ μακρόθεν ἀναποφάσιστος, ἠθέ-
λησα ἐκ περιεργείας νὰ πλησιάσω.

Ὁ ἄρρωστος, νέος ναύτης, ὠχρότατος καὶ ἀ-
δύνατος ὡς σκελετός, ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς
ράχews, καὶ ἡ καστανὴ κουβέρτα μὲ τὰς κυ-
νάς ἀγκύρας, ἐσχιδίαζε μὲ ἀπαισίαν εὐκρίνειαν
τὸν ἰσχνὸν κορμὸν του καὶ τὰς ὀστεώδεις κνή-
μας εἰς ἀνώμαλον γραμμὴν ἔως κάτω ὅπου
ἀνυψοῦτο εἰς τὸ μέρος τῶν ποδῶν.

Βεβαίως καμμία σοβαρὰ ἀσθένεια θὰ ἐθα-
σάνιζε τὸν ἀτυχῆ.

Εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ λεπτὸν καὶ κίτρινον
ὡς ἐκ διαφανοῦς κηροῦ τὸ δέρμα εἰσεῖχε πα-
ταχυρῶ εἰς τὰς κοιλότητες, καὶ τὰ διάφορα
ὅσα ἐσχεδιογραφοῦντο σχεδὸν ὡς εἰς κορνιὸν
σκελετοῦ.

Μόνον τὸ μέτωπον προσεῖχε καὶ ἡ ρίς ἡ
ὁποία εἶχε λεπτυνθῇ καὶ ἐφαίνετο ἐπιμήκη·
ὅπως συμβαίνει εἰς τοὺς ἐτοιμοθανάτους καὶ
τοὺς νεκρούς.

Τὰ ζυγωματικά καὶ οἱ κρόταφοι ἐσχημάτι-
ζον βαθύσματα σκιερὰ καὶ ἀπαίσια, ἀπὸ τὰ
χειλῆ ἐς τὰ ὁποῖα ἐσκεπάζοντο ἀπὸ ἀραιούς
θυσάνους μελανοῦ μύστακος, ἀτάκτου καὶ ἀπε-
ριποιήτου, ὁποῖον μόνον ἡ ἀσθένεια φύει, ἐφαί-
νοντο οἱ ὀδόντες ὑπόλευκοι καὶ ὀλίγον μεγάλοι,
φωτίζοντες πενθίμως τὸ σύνολον τῆς μορφῆς.
Ἐμεινεν πάντοτε ἐξηπλωμένος προσηλώνων
δύο ἀνησύχους πυρετώδεις ὀφθαλμούς ἐπὶ ὅσων
τὸν περιεκύκλουν, ἐνῶ οἱ ὀκτακυλῶδες τοῦ τῶν ὁ-
ποίων διεκρίνοντο οἱ ἄρμοι, ἔσυρον ἐπιμόνως
πλησίον τοῦ πώγωνος τὸ ἄκρον τοῦ σκεπάσμα-
τος.

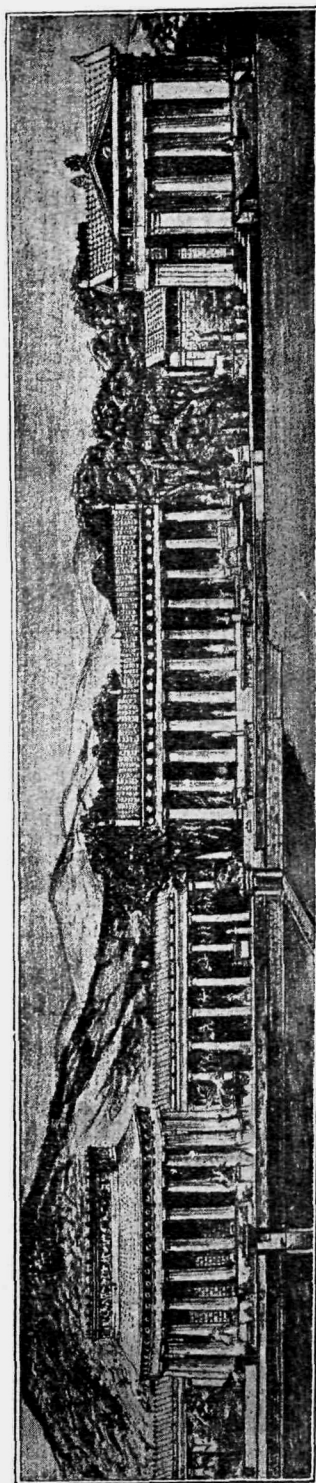
Καὶ εἰς τὴν ἀποσκελετωμένην αὐτὴν φυσιο-
γνωμίαν, μόνον οἱ δύο αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο
ζῶντες, ὑποπτοι καὶ ἀνήσυχοι ὑπὸ τὸ στίλβον
δέρμα τοῦ μετώπου, προσπαθοῦντες περιφόβως
νὰ μαντεύσῃσι, ν' ἀρπάσῃσι καμμίαν λέξιν,
καμμίαν ἔκφρασιν φυσιογνωμίας, ἥτις νὰ κρίνῃ
περὶ τῆς τύχης του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνεν ἐν ἀκούσιον
κίνημα καταπόσεως καὶ τότε ὁ οἰκτρὸς λαϊμός
του ἐφαίνετο τρομακτικός, μὲ τοὺς ἰσχυροτά-
τους μῦς οἱ ὁποῖοι προσέβαλλον ὡς σχοινία τε-
ταμένα.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἐφημερεύσας ἰατρός ἀνέφερε
περὶ τῆς κατστάσεώς του εἰς τὸν ἀρχίατρον,
αὐτὸς ἐφαίνετο συγκεντρώων ὅλην τὴν προσο-
γὴν του, ὅλην τὴν ἔντασιν τῆς υπέρβειός του,
εἰς τὴν κίνησιν τῶν χειλέων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα
ὠμίλουν δι' αὐτὸν καὶ ἴσως ἐπρόφερον τὴν κα-
ταδίκην του.

Βλέπεις αὐτόν; . . . εἶπε κρυφίως εἰς τὸ
οὐς μου ὁ φίλος μου ἀνθυπίατρος· εἶναι ὑποκε-
λευστής εἰς τὰ «Ψαρά» καὶ ἐπαθε φυματίωσιν
πρὸ ἑξ μηνῶν. . . Τώρα εἶναι πλέον εἰς τὰ τε-
λευταία του καὶ τὸν περιμένομεν ἀπὸ ἡμέρας
εἰς ἡμέραν. . . ὅ,τι δὲ τὸν ἀποτελεῖν εἶναι ὅ,τι
ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του τὴν ὁποίαν φαίνεται ἀ-
γκαπᾷ πολὺ, ἀφ' οὗτο ἔμαθε τὴν ἀσθένειάν
του, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ἰδῇ. . .
ἔχει τέσσαρας μῆνας νὰ ἰδῇ κανένα ἀπὸ τοὺς
ἰδιούς του. . .»

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν παροξυσμὸς βηχὸς ξη-
ροῦ, ἤρχισε νὰ σχίζῃ τὸ στήθος τοῦ ταλαιπώ-
ρου, ὅστις ἐχρωμάτισε ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του

Ἀβανον

Θύλος

Ἀβανον

Ναὸς Ἀσκληπιοῦ

Ναὸς Ἀστέμειδος

Προτύλαια Γυμνασίου

ὅταν δὲ τέλος κατέπαισε, καὶ ἐσπόγγισε μὲ τοὺς τρέμοντας δακτύλους τὰ χεῖλη του εἶδεν εἰς τὰς γωνίας των κῆτι ἀπαισιῶ· ἐρυθρόν... ὥσαν αἷμα.

Ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν ἀποτόμως, καὶ ἀπεμακρύνθην μερικὰ βήματα... Μοῦ ἐφάνετο ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ βαρὺ οἰκοδόμημα, μὲ τοὺς θλι-

βερούς τοίχους ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἠσθάνθην ἀκαταμάχητον τὴν ἀνάγκην νὰ φύγω, νὰ φύγω ἔξω εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν γαλανὸν οὐρανόν... ἔξω ἀπὸ τὴν πένθημον ἐκείνην στέγην ὅπου οἱ μάρτυρες τοῦ πεπρωμένου ἤρχοντο ν' ἀφήσωσι τοὺς στεναγμούς τῆς ἀγωνίας των, καὶ νὰ πληρώσωσι τὴν ὑστάτην ὀφειλὴν των!

Ὁ οἶλος μου ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἀρρώστου... — Ἀσχημα... μοῦ ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ... πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἀπόψι!...

Καὶ ἡ ἐκφρασίς τῆς φυσιογνωμίας του ἀπετελείωσε τὴν σκέψιν...

Ἐσφιγγά τὴν χεῖρα του φοικιῶν, καὶ ἐβάδισα πρὸς τὴν θύραν πατῶν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν πελμάτων μου, διήλθον τὸν σκοτεινὸν διάδρομον ὅπου ὁ σκοπὸς ἐξηκολούθει νὰ βηματίζῃ μὲ τὸ ἴδιον βραδὺ καὶ κανονικὸν βῆμα, καὶ εὗρέθην ἔξω τῆς θύρας εἰς τὸ ἄκρον τῆς μακμαρῆς κλίμακος.

Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε μὲ ἄφθονον καὶ φαιδρὸν φῶς· τὰ λευκὰ μάρμαρα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀκόμη λευκότερα ἀντανακλῶντα τὰς θερμάς ἀκτῖνας εἰς ψήγματα χρυσοῦ καὶ μικροῦ λαμπροῦ σπινθῆρας, ἀριστερόθεν δὲ οἱ πρόποδες τοῦ Ἀράπη, ἐξηπλοῦντο καταπράσινοι καὶ ὁροσόλουστοι, μὲ τὰ πεῦκα, τοὺς σχοίνους καὶ τοὺς λειμῶνας τῶν ἀνθισμένων ἀσφοδέλων τῆς.

Ἐμπρὸς εἰς τὰς ἡλιοφωτίστους πλατεῖας τῶν συνεργειῶν, ὅπου ἡ παρὰ τὴν ἡλὸς ἀπὸ ἀγκύρας, ἀλύσσεις, λέβητας, σχοινοὶ, μυρμηκία ζωηρῶν ναυτῶν μὲ κατὰ λευκὸν λινὴν ἐνδυμασίαν, ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνεσθῆκωνε, ἔυρε, μετέφερε, πλήρης ζωῆς εὐθύμου, ἐργατικῆς, δραστηρίας.

Ἀπλετον καὶ ὁροσερὸν φῶς· ἐπλημμύρει ὅλην τὴν φύσιν, ἐσπείρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαράν, ὅλον ἐν φωτεινότερον καὶ χροπότερον καταβαῖνον εἰς ἀέννα κύματα ἐκ τοῦ φαίδρου οὐρανοῦ.

Ἐκεῖ ἀνέπνευσα, ἀνέπνευσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου καὶ ἠσθάνθην ἐν μέρος τῆς χαρᾶς αὐτῆς τῆς φύσεως, νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, καὶ νὰ ἐκτοπίζῃ ὅ,τι μὲ εἶχε πιέσῃ βαρὺ καὶ σκοτεινόν...

Τὴν ἐσπέρην ὅταν ἀνέβην εἰς τὸ κατὰ στρωμα τοῦ πλοίου μου τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν ἀκουσίως εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ νοσοκομείου τὸ ὅποιον ἐσχιδιαχρῶετο σκοτεινόν εἰς τοὺς σιωπηλοὺς πρόποδας τοῦ Ἀράπη.

Ἐν φῶ· ἔλαμπεν ἐκεῖ ἐπίμονον καὶ γλυκὺ πρὸ τοῦ ὁποίου ἐνίοτε ταχέϊαι σκιαὶ διέβαινον. τὸ παρὰ θυρὸν τοῦ ταλαιπώρου ὑποκελευστοῦ.

Μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους εἰς τὰ αἰωροθέσια, τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς παλάμας, ἐνῶ ἐμπρὸς μου εἰς τὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης ἔλαμ-

πύριζον και έπρεμόσθουν εις μακρούς φωτεινούς
σελαγισμούς τὰ φῶτα τοῦ Νκυστάθμου, δέν
κατώρθουν νὰ ἀποσπάτω τοὺς ὀρθαλμούς ἀπὸ
τὸ φωτισμένον παρὰθυρον, τὸ ὑγρὸν καὶ γλυκὺ
ἐκεῖνο φῶς ὅπου βραδεῖα ἐξηκολούθει ἡ ἀγω-
νία τοῦ ἀφίλου ναύτου, διὰ τὸν ὁποῖον κανεῖς
δέν ἦτο εἰς τὸν κόσμον νὰ γλυκάνη τὰς τε-
λευταίας του στιγμᾶς, κανεῖς πλέον δέν ἔμεινε
ἀπὸ ὅσους ἠγάπησε, παρὰ οἱ ἀδελφοὶ του οἱ
Θαλασσινοί, τὰ τέκνα τῆς ἀλμυρᾶς, τῆς γαλα-
νῆς Ὀχλάσσης !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

~~~~~

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Κάτασπρα μάρμαρα, ὠραῖες εἰκόνες,
ἀρχαῖα σκαλίσματα,
τοιχοὶ κατὰμυροὶ ἀπὸ τὰ χρόνια,
σπιτιῶν γκρεμίσματα.

Ριμάδια ξέσκεπα καὶ ἀραχνιασμένα,
ριμάδια ἀσύγκριτα,
κάτασπρα μάρμαρα καὶ δοξασμένα
ἐργοτεχνήματα !

Ποῖα χέρια σ' ἔκτισαν, ποῖα μάτια σ' εἶδαν,
πύργε ὑπερύψηλε ;
Τὴν κόρη μέσα εἶχες κλεισμένη
τὴν ἡλιογέννητη ;

Κάτασπρα ἀγάλματα τοῦ μεσαιῶνος
ἀρχαῖα συντρίμματα,
ἐρημοκλήσια μαῦρα γκρεμισμένα
πόλεις χαλάσματα.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Γραντεύω δὼ κ' ἐκεῖ μέσα στὰ ξρεῖπια σας
κρονοσταλλωμένα δάκρυα,
ἀρχαῖα ρημάδια, μέσα στὰ χαλάσματα,
βρίσκω συντρίμματα δνειρῶν.

Βλέπω συντρίμματα, βλέπω δνειροπλάνεμα
καρδιαῖς κομματιασμέναις
βλέπω ρημάδια, πύργους κ' εἰκονίσματα
καρδιαῖς σαβανομέναις.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἰς τὰς χώρας ἐν αἷς ἤχησας αἱ ὠραῖαι τέ-
χραι ἐγεννήθησαν καὶ οἱ ὠραιότεροι ἀνθρώποι.

Βίγκελμαν

Τέχνη εἶρε ἡ ἀναπαράστασις ἐκείνου, ὅπερ
αἱ αἰσθησεὶς διαβλέπουν εἰς τὴν φύσιν διὰ μέ-
σου τοῦ πέπλου τῆς ψυχῆς.

Κατοῦλ Μανδῆς

~~~~~

ΑΝΘΙΣΜΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀφιερώνεται εἰς τὸν λόγιον
φίλον κ. Δ. Καλογερόπουλον.

Ὁ λεπτοφνὺς σῶμα τῆς ὠραίας
παρθένου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πλα-
σθὲν μὲ γάλα καὶ ρόδα, εἶχε μίαν
ἀόριστον καὶ ἀσαφῆ ὠραιότητα.

Ἰπὸ τὸν στέφανον τῆς μακρᾶς
ὀλοξάνθου κόμης, τὸ πρόσωπόν
τῆς, μὲ τοὺς ἀκινήτους ὀφθαλ-
μούς, ἦτο δροσερὸν ὡς ἐαρινὴ
πρωΐα.

Εὗρίσκετο εἰς τὴν πρωΐαν τῆς
ζωῆς τῆς καὶ ἦτο ἀγνή ὡς στα-
γὼν δροσῶν, ὡς χρυσὴ ἀκτίς. Ἡ
ψυχὴ τῆς ἦτο μία ἁρμονία ἀρώ-
ματος καὶ φωτός, καὶ αὕτῃ, ὅπως

ἦτο πλασμένη διὰ τὴν ἀγάπην, εἶχεν ἀγαπήσει τὰ ἄνθη. Εἰς
τὸν μικρὸν κῆπον τῆς ἡ παρθένος εἶχε συλλέξει παντὸς
εἶδους ἄνθη, τὰ ἡγάπα καὶ ἐστόλιζε μὲ αὐτὰ τὸ δωμάτιον
τῆς καὶ τὴν κόμην τῆς.

Τὰ ἄνθη ὁμοιάζον μὲ μικρὰ ἀδελφάκια τῆς καὶ αὐτὴ
ἐφαίνετο ὡς ἐν ὄνθος ὠραῖον, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει τὰ ἀγνὰ
πέταλά του εἰς τοῦ φωτεινοῦ ἡλίου τὰ πρῶτα φιλήματα.

Αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς τῆς παρήρχοντο ὡς ἐν δνειρον
ὠραῖον καὶ γλυκὺ μέσα εἰς ἓνα ἄνθινον κόσμον, ὅπου
καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος ἀκόμη ἤλθε μίαν Πρωτομαγιάν σκε-
πασμένος μὲ ἄνθη.

Τὴν παραμονὴν ἡ κόρη εἶχε συναθροίσει ὅσα ἄνθη
ἤδυνήθη, διὰ νὰ στολίσῃ τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἄνθη λευκὰ
καὶ ἄνθη πολυχρώμα, ἄνθη ὄσσμα καὶ ἄνθη μὲ ἀποπνι-
κτικὰς εὐωδίας ἐκάλυπτον τὸ δωμάτιόν τῆς τὸ παρθενικόν.

Κατόπιν ἐνεδύθη τὴν ὠραίαν λευκὴν στολὴν τῆς καὶ ἐφό-
ρεσεν ἓνα ὠραῖον ἄνθινον στεφάνι διὰ νὰ κοιμηθῇ ἐορτά-
ζουσα τὴν δόξαν τῆς Πρωτομαγιάς.

Τὸ παρθενικὸν δωμάτιον ὁμοίαζε μὲ τέμενος ἀνθισμέ-
νον, ὅπου ἡ παρθενία τῆς κόρης ἀνθοστεφάνωτη ἔγινε νὰ
κοιμηθῇ. Τὰ ἄνθη συνώδευσαν τὸν ὕπνον τῆς καὶ ὅλην
τὴν νύκτα ἓνα ἐλαφρὸν μῦθον ἐπλανᾶτο καὶ ἐθώπευε τὴν
κοιμωμένην παρθένον, ποῦ ὠνειρεύετο ἓνα ἀνθοστεφά-
νωτον θρόμβον.

Συνωμίλον τὰ ἄνθη μὲ τὴν ψυχὴν τῆς ἀποκοιμισμέ-
νης παρθένου καὶ τὴν ἔπεισαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σῶμα διὰ
νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ἄπειρον μαζὺ μὲ τὸ μῦθον τῶν λουλου-
διῶν, μαζὺ μὲ τὸς χρυσὰς ἀκτῖνας.

Ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἡ νύξ σεληνοφεγγὴς ἐφαί-
νετο ὡς μαρτεύουσα τὴν ἡρεμον καὶ σιγὴν νύκτωρ, τὴν
ὅποιαν ἐδώρουν τὰ ἄνθη, μέσα εἰς μίαν δηλητηριώδη
ἀμυοσφαῖραν, πρὸς τὴν κοιμωμένην παρθένον, εἰς ἐλαφρὰ
φιλήματα καὶ ριγηλὰς θωπείας.

Τὴν αὐγὴν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡ παρθένος ἐκοιμᾶτο
ἀκόμη ἓνα ὕπνον ἀνθισμένον, ὕπνον λευκὸν πλήρη μύθου.
Καὶ ὅταν ἄλλοι ἄνθρωποι ἤνοιξαν τὰ παρὰθυρα τοῦ δω-
ματίου τῆς, μαζὺ μὲ τὰ μῦθα τῶν ἀνθέων, ἐπετερύνισεν
εἰς τὸν καθαρὸν αἴρα, ὡς μία λευκὴ χρυσαλλίς, καὶ ἡ
ψυχὴ τῆς παρθένου.

Ζάκυνθος

ΜΑΡ. ΣΙΓΟΥΡΟΣ